

WONDEREN GEBEUREN

Rosemary Altea bij Boekerij:

Stemmen van de overzijde

Wegen van de ziel

Wonderen van de overzijde

Rosemary Altea

WONDEREN
GEBEUREN

ISBN 978-90-225-6017-4

NUR 240

Oorspronkelijke titel: *I miracoli accadono*

Oorspronkelijke uitgever: Sperling & Kupfer Editori S.p.A

Vertaling: Anneke Panella-Drijver

Omslagontwerp: HildenDesign, München

Foto auteur: © Peter O'Loghlen

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© Oorspronkelijke uitgave: Rosemary Altea, 2010

© Voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam, 2011

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DAT MEISJE WIL IK GRAAG LEREN KENNEN

De kamer stond vol rook en ik zag bijna niets. Er hing een ondraaglijk mufte lucht waaraan niet te ontsnappen viel en waardoor ik dreigde te gaan kokhalzen. Met tranende ogen probeerde ik het misselijke gevoel tevergeefs te onderdrukken.

Vreemd genoeg was het er doodstil, op het geknetter na van de vlammen die de kamer binnendrongen en alles verzwolgen dat ze onderweg tegenkwamen en heel even voelde ik de intense warmte zachtjes op mijn gezicht.

Ik had het appartement via de smalle trap vanaf de benedenverdieping bereikt, die op dat moment nog intact was geweest. Overmand door dezelfde emoties als de vrouw, die verlamd was en als enige vluchtweg een kapotte lift had gehad, voelde ik me bang en verward, en ik was de weg kwijt... net als zij. Mijn emoties waren namelijk die van haar, de paniek die in me opkwam, was dezelfde paniek die haar had overvallen: alles wat ik meemaakte, had zij ook moeten trotseren.

Stilstaand boven aan de trap wendde ik mijn blik af en het drong tot me door dat ik niet meer naar beneden kon. Er maakte zich een groot gevoel van verdriet van me meester en ik bedacht dat er geen mogelijkheid meer was om te ontsnappen. Ik zat al heel lang gevangen in

dat kleine appartementje, waar ik dag in, dag uit verplicht afhankelijk van anderen was en altijd moest wachten tot er iemand kwam om me te helpen en te verzorgen.

Verder lopend door de rook kreeg ik het gevoel dat ik intussen al goed kende als ik probeerde het lichaam en het leven van een ander levend wezen binnen te dringen. Nog geen tel later haastte ik me weer richting een doorgang in de tijd en ruimte, tot ik stilstond in een moment in het verleden, zonder die zure geur van het vuur. Om mij heen was alles in orde en licht. Ik zag een kleine kookhoek, een comfortabele woonkamer, een aangepaste badkamer voor een jonge vrouw met een lichamelijke handicap en nog een kamer waar slechts ruimte voor een eenpersoonsbed en een kast was. In de zonnestralen die door het badkamerraam naar binnen schenen, zag de deken er warm en lekker zacht uit.

Ik bestudeerde het huis aandachtig. Het werd door één huurster bewoond en in een hoek zag ik haar oude, maar goed onderhouden rolstoel staan.

Het meisje dat hier woont, wil ik graag leren kennen, dacht ik en onmiddellijk zakte ik weer weg door de tunnel, nu nog verder terug in de tijd en ik kwam uit op een dag nog geen paar maanden daarvoor toen alles nog goed was geweest, in hoeverre iets goed kan gaan als je zo'n moeilijk bestaan leidt als dat van haar... Op dat moment zag ik haar, ze was tener als een klein meisje, hoewel ze al bijna dertig was. Ze zat opgekruld in haar rolstoel en haar gezicht lichtte op door haar brede glimlach. Ze luisterde aandachtig naar het meisje op de bank, die naast haar stond. De bezoeker, die haar zus bleek te zijn, zat haar iets te vertellen. Plotseling begonnen ze hard te lachen en ik schrok op. Hun hoofden raakten elkaar in een liefdevol gebaar even aan, wat alleen iemand die in staat is tot net zo'n innige band kan begrijpen.

Het was een zeer liefdevol moment, een van de vele in de loop der jaren, en ze wisten zeker dat er in de toekomst nog vele zouden volgen.

Niettemin voelde ik een brok in mijn keel, omdat ik wist wat er zou gaan gebeuren. Ik wist dat haar zus zich haar hele leven verantwoordelijk voor het voorval zou blijven voelen, ook al had ze in werkelijkheid niets kunnen doen om het drama te voorkomen. Ik wist hoeveel kwelling en pijn ze te verduren zou krijgen.

Alleen een gek zou met mij van plaats willen ruilen, dacht ik ietwat egoïstisch, omdat mijn ziel werd verscheurd door het lijden van die twee onbekenden.

Ik was in het appartement van een meisje dat, hoewel ze nooit had kunnen lopen als gevolg van een ernstige, aangeboren afwijking aan haar wervelkolom, altijd kalm en optimistisch was geweest. Haar ouders en haar zus hadden haar liefdevol aangemoedigd zo zelfstandig mogelijk te zijn en haar capaciteiten zo goed mogelijk te benutten.

Ze had hun adviezen enthousiast opgevolgd: zodra het mogelijk was geweest, was ze verhuisd naar een plekje voor zichzelf en dankzij werk dat ze thuis op de computer kon doen, was ze in financieel opzicht onafhankelijk. Haar familieleden hoefden alleen de boodschappen maar te doen en de andere dingen die ze zelf niet kon.

Alles leek goed te komen, althans tot op die fatale dag...

Ik bleef naar de twee zussen staan kijken, naar het moment dat in werkelijkheid maar heel even had geduurd maar in de dimensie waarin ik was beland overeenkwam met een paar uur. Op die manier kon ik de jonge vrouw iets beter leren kennen, ik zag haar geest zoals die in haar aardse menswording was geweest, ik kwam te weten hoe ze zich gedroeg ten opzichte van haar zus en hoe ze elkaar wederzijds beïnvloedden, en ik besepte hoe bijzonder hun band was. Het bijwonen van dergelijke intieme momenten, waarvan ik wist dat het mooie herinneringen voor de twee meisjes hadden zullen zijn, gaf me tegelijkertijd een blij en een verdrietig gevoel, en het was een voorrecht ze te zien ontstaan.

Alleen een gek zou niet met mij willen ruilen, concludeerde ik, ter-

wijl de rust van deze twee onbekenden mijn ziel omhulde.

Ik keerde terug door de tunnel naar het heden en bleef stilstaan bij de momenten die aan het drama vooraf waren gegaan, net voordat de brand was uitgebroken.

De jonge vrouw lag op bed te rusten en had haar zus om een boodschap gestuurd. Ze had nog maar één sigaret – haar enige slechte gewoonte – die ze meteen had opgestoken zodra haar zus weg was. Leunend tegen de kussens in haar rug en kijkend naar de tv die heel zachtjes stond, had ze slechts een paar trekjes genomen voordat ze in slaap was gevallen...

De sigaret was uit haar hand gegleden en brandend op de deken gevallen. Het gaatje in de stof was langzaam gaan branden en zodra de vlammen de kamer indrongen, was de vrouw bijna onmiddellijk gestikt door de rook die haar longen was binnengedrongen, die al zwak waren vanwege haar ziekte. In tegenstelling tot mij had ze de warmte van de vlammen niet gevoeld, zoals ze ook het geknetter van het vuur dat de kamer had verzwolgen niet had gehoord en de verschrikkelijk maffe lucht van haar eigen, brandende vlees niet had geroken. De engelen waren er al om haar mee te nemen naar een veilige plek; een plek van liefde en vrede.

Eindelijk keerde ik terug naar het heden, naar het moment waarop ik alles aan haar familie vertelde. Ik zag haar gezicht weer voor me, haar stralende glimlach, de kracht en vastberadenheid die haar bezielde, haar onafhankelijke geest. Ze stond rechtop, ze was langer dan ik had gedacht, haar rug was recht, ze had sterke benen en ze was bevrijd van de slavernij van de rolstoel, waaraan ze haar hele aardse leven gekluisterd was geweest. Om ons heen weergalmde de stem van God.

DIE ZWAKKE, RUSTIGE STEM

Ze was vijftientig jaar getrouwd, had twee kinderen van zestien en achttien die net als alle pubers rommelig en rebels waren en werkte parttime in een dokterspraktijk.

Ze had een normaal gezin en leidde een rustig bestaan, ook al was ze altijd druk met van alles en nog wat en beschouwde ze alles wat ze had als vanzelfsprekend, zoals de meeste mensen.

Niemand in het gezin was bijzonder spiritueel. Ze gingen alleen naar de kerk als er iemand werd gedoopt of trouwde, maar God maakte geen deel uit van hun leven, hoewel Rachel zou hebben bevestigd dat ze in Hem geloofde als haar dat zou worden gevraagd. Ook hadden ze geen belangstelling voor zaken die als paranormaal werden beschouwd, zoals het verschijnen van geesten en spoken en mysterieuze tekens, die veel mensen waarnemen en erkennen.

Op een vrijdagavond, aan het einde van de lente, sliepen Rachel, haar man en hun jongste zoon al, en hun oudste zoon was bij zijn vriendin. Precies om halftwaalf werd Rachel gewekt door een vreemd geluid, dat door haar ziel sneed. Ze vloog uit bed, haar hart ging als een gek tekeer en ze werd bevangen door een onverklaarbare angst. Ze liep de treden van de trap af naar beneden, tot haar benen het plotseling

begaven en ze op de grond viel. Toen wist Rachel het...

Zo'n twintig minuten later rinkelde de telefoon en Rachel zat nog steeds op de grond, te wachten – zo verklaarde ze later – op dat telefoontje. De stem aan de andere kant van de lijn vertelde haar dat haar zoon een motorongeluk had gehad, dat hij niet had overleefd, maar die boodschap was geen verrassing voor haar.

'Het was alsof een stem me had gewekt,' legde ze me bij onze eerste ontmoeting uit. 'Een bekende stem waarvan ik zeker wist dat ik hem al eens eerder had gehoord, ook al kon ik me niet herinneren waar en wanneer. Hij weerklonk in mijn geest en overal om me heen. Precies op dat moment, voordat ik werd ingelicht, wist ik absoluut zeker dat mijn zoon mij was afgenomen... Ik heb de impact van het ongeluk gevoeld op het moment dat het gebeurde en ik begreep onmiddellijk dat hij er niet meer was.'

Rachel is een van de duizenden mensen die een dergelijke ervaring hebben gehad. Het is een cognitieve toestand, die helemaal niet zo zeldzaam is en de normaalste mensen overkomt. Het hoeft niet per se bij een tragische gebeurtenis te zijn. Vaak gebeurt het op een veel rustiger moment, dat misschien aan onze aandacht ontsnapt, hoewel we ergens in ons hart wel weten dat er iets gekks of engs te gebeuren staat. We worden overvallen door een voorgevoel dat we niet goed kunnen afschudden, ondanks de moeite die we ervoor doen.

Soms dromen we over een dierbare die al is overleden en als we wakker worden zijn we ervan overtuigd dat we hem of haar echt hebben gezien. We herinneren ons elk detail van de droom, zo zeer dat het echt lijkt, ook al doen we naderhand ons best het te rationaliseren en te reduceren tot een eenvoudige droom, geen bezoek uit het rijk der geesten.

Die innerlijke zwakke, rustige stem, waardoor we op onze hoede zijn en die niet het zwijgen kan worden opgelegd, is in feite de stem van God. En de stem van onze engelen, van onze dierbaren die zijn